

T. ÁGOSTON LÁSZLÓ

Lány az út széléről

A lány ott állt az út szélén és a táskáját lóbálta, mintha csak úgy ráérősen várna valakire vagy valamire. Biztosan nem buszra várt, mert a két falu között nem volt megállóhely, csak bent a községháza előtt. Az autós úgy gondolta, hogy legalább két kilométernyire van az utolsó ház mindkét irányból. Az elhanyagolt, kátyúkkal teli út egyik oldalán hatalmas kukoricás, a másikon meg az erdő. Keskeny dűlőút kígyózott a fák meg a sűrű bozót között. Látszott rajta, hogy ritkán tapossa emberi láb a csenevész fűvét.

„Én ugyan ki nem állnék erre az elhagyatott árokszélre, ha éhen döglének is”, gondolta Pataki, de hamar meggondolta magát. Mi lenne, ha mégis itt próbálna szerencsét? A lányhoz közeledve erőteljesen rálépett a fékre. Végtére is ha sikerül, visszanyerheti az önbizalmát, és nyugodtan közeledhet Sárihoz. Ha nem, elfelejti az egészet, és tovább éli a mogorva vénemberek magányos életét. Soha senki nem fogja megtudni, hogy itt járt. A lány se fog emlékezni rá, hiszen ő csak egy a számtalan fuvar közül. Fizet, és hajt tovább. Egyébként elég csinos ez a lány szép, hosszú, kerek combokkal, dögös mellekkel - ugye így szokták mondani a srácok? -, gömbölyded fenékkal, amelyik félig kilóg a miniszoknyából. Igaz, az arcáról festékboltot lehetne nyitni, meg azok a hosszú, lilára mázolt körmei se az ő ízlésének valók, de hát végtére is nem szerelmet akar venni, csupán arról akar meggyőződni, van-e még benne annyi férfierő, amivel egy aszszonyhoz közeledni lehet.

- Mennyi? - szölt ki az ablakon az anyósülésen áthajolva.

- Attól függ, mit akarsz - hangzott a válasz, és közelebb lépett a lány. - A sima háromezer, a szopós négy. Elviszel, vagy bemegyünk az erdőbe?

Még csak az kéne, hogy meglássa valaki az ő kocsijában ezt az útszéli szajhát - gondolta. Eleve azért jött ilyen messzire, hogy még csak véletlenül se akadhasson össze ismerőssel.

- Az a helyzet, hogy sietek - hazudta. - Ha nem zavarnak, itt, a fák közt...

- Ugyan ki zavarna, a nyulak vagy a rókák? Különbem szeretem az ilyen sietős pasikat. Nem cicóznak sokat az ember lányával. Beszállhatok végre?

- Persze hogy beszállhatsz - nyitotta ki a férfi a kocsiját. - Aztán mondd, merre menjünk. Te vagy itthon...

A lány beugrott az anyósülésre, Pataki pedig megfordult a keskeny úton, aztán be az erdőbe.

- Szóljál. Hol álljak meg, mielőtt ez a gödrös dűlőút szétrázza a kocsimat!

- Ott, a kanyaron túl, a ligetesnél megállhatsz. Nem jár erre ilyenkor senki. Szóval, mit parancsol a vendég?

- Semmi extra, csak a szokásos, hétköznapi menet. Csak azt akarom tudni... De ehhez neked semmi közöd.

- De mogorva lettél, öregapám! Csak nem dobott ki a régi szeretőd? Ha nem te lennél ma az első fuvarom, úgy kirúgnálak, hogy a lábad se érné a földet. Különbözik meg ki a fenét érdekel a nyomorod? Letolom a bugyimat, te megcsinálod, fizetsz, és olaj! Tiszta sor, nem?

Már megbánta, hogy ilyen kemény szavakat használt, hiszen azt se tudja, kiféle-miféle ez a lány, de nem is tartozik rá. Nem szociális munkás ő, hogy útszéli szajhákat térítsen jobb útra, hanem egy választás előtt álló vénember, akinek sürgősen el kell döntenie, hogy ápolónőt vegyen-e ma-ga mellé vagy feleséget. Ha ezzel a lánnyal sikerül a szex, feleségül veszi a Sárít. Ha kudarcot vall a kísérlet, elfogadja a polgármester által ajánlott szociális gondozót, aki segít a ház körül.

Tíz éve... igen, épp a múlt hónap végén múlt tíz éve, hogy asszonyi testet ölelt utoljára. A feleségét. Mióta meghalt, rá se nézett a fehérnépre. Bécsből jöttek hazafelé. Az egyik utazási irodától nyerték azt a hétvégi utat. Piroska imádta a keresztretjvényeket. Mindet megfejtette, amit az újságokban talált. Beküldte a megfejtéseket, és gyakran nyert is velük. Könyvet, konyhai robotgépet, mikor mit. Akkor éppen ezt a háromnapos kirándulást. Szép volt, jó volt, érdekes volt, nagyon jól érezték magukat meg egymást. Aztán hazafelé jövet, alig hogy elhagyták Gyórt, jött az a hatalmas kamion. Vidámak voltak, még dudorásztak is valami régi dalt, ami egykor összehozta őket abban a kis presszóban. Hol van már az is? Van vagy húsz éve, hogy diszkót csináltak belőle. No mindegy, attól a dal még a régi maradt. Ő meg még a kormányt is jobbra-balra húzogatta a nóta ritmusát követve. Nyugodtan tehette, mert egyenes volt az út, és egyedül ők voltak rajta. Aztán hirtelen, akár egy délibáb a Hortobágyon, a semmiből előtűnt termett az a kamion, és az is elkezdett kacszáni az út egyik szélétől a másikig. Csak arra emlékszik, hogy megpróbált lehúzódni az útpadkára, de fogalma sincs, mi történt azután. Egy kórházi ágyon ébredt, és az orvos közölte vele, hogy a feleségén már nem tudtak segíteni. Amikor Piroskát temették, ő éppen a műtőasztalon feküdt. Háromszor operálták egymás után. Csoda, hogy meg tudták menteni az életét. Megmentették, de minek? Nyomorékként, két mankóval bicegve hagyta el a kórházat fél év után.

A fiai úgy néztek rá, mint bika a vörös posztóra. Sokáig nem értette, mi a bajuk vele, aztán egyik ismerős elkottyantotta, hogy őt tartják az anyjuk gyilkosának. És az ő szempontjukból még igazuk is volt, hiszen a rendőrségi jegyzőkönyvben az állt, hogy ő okozta a balesetet. Hiába mondta, hogy nem úgy történt, a helyszínelők jelentése meg a szemtanúk - ugyan honnét teremtek hirtelen szemtanúk? - mind a kamionos vétlenségét igazolták. Sőt a kórházban még azt is megál-lapították, hogy enyhén ittas volt.

Mi az, hogy enyhén ittas? Soha nem ült a volán mellé részegen. Még otthon se, amikor a telekre mentek, pedig ott nagyrészt dülőúton poroszkáltak. Igaz, hogy előző este lementek a szálloda bájába. Táncolgattak, iszogattak, kissé kirúgtak a hámból. Piroska nagyokat kacagott a viccein. Még a szobai bárszekrényből is kivettek egy kis üveg konyakot lefekvés előtt úgymond' altatónak, aztán felidéztek az egykori nászutasélményeiket. Reggel kissé másnaposan ébredt, és a kaccenjammert elüzendő legurított egy kis üveg sört. De csak egyet, ami akár egy órán belül felszívódik. Mindössze ennyi volt, semmi több. A határátkelőnél volt egy kis torlódás, várakozni kellett vagy fél órát. Piroska türelmetlen volt, kiszállt, hogy megnézze, mi történik a sorompónál. Borzasztóan édesszájú asszony volt, sokszor még hét közben is készített valamiféle süteményt nassolnivalónak. Akkor is konyakos meggyel tért vissza a felfedező útvjáról. Amint

elindultak, rögtön föl is bontotta a desszertes dobozt, és neki is belenyomott egyet-egyét a szájába. Győr előtt már ki is dobták a pihenőnél a szemetesbe az üres dobozt. Leültette a két fiát az asztalhoz, és elmesélte nekik töviről-hegyire, hogyan történt a dolog. Azok csak bólogattak, egymásra néztek, meg úgy föl a sarokba, és hirtelen más dolguk akadt. Az idősebbik, a Pityu Németországban talált munkát. Meg is nősült, német lányt vett feleségül. Évek óta nem volt itthon. A Laci meg valahol a Nyírségben lett valami angol cég magyar képviselője. Londonba meg Amerikába röp-köd üzleti tárgyalásokra. Ide hozzá, a Kis-Balaton mellé nem száll le az a gép. Levelet is ritkán írnak, nincs rá idejük. Arra biztatgatják, hogy iratkozzon be egy számítógépes tanfolyamra. Ők majd vesznek neki valami márkás gépet, és akkor naponta láthatják egymást a Skype-on. Meg azzal levelezhetnek is. Azt írta vissza, hogy majd gondolkozik a dologon. Csókolgassa a rossz nyavalya azt a hülye masinájukat! Akkor már inkább a Sári, még ha rigolyás vénasszony lett is.

- Jól van, no, ne kapd már föl a vizet, Boriska! - mondta megenyhülten. - Kissé zavarban vagyok, mert ritkán szoktam hozzád hasonló lányokkal találkozni.

- Ne boriskázz, Mónika vagyok! - szállt ki a lány a kocsiból. - Aztán semmi cicó, mert hajt az idő! Az pedig neked pénzedbe kerül.

- Tudom. Ne félj, nem maradok adósod. Főleg ha még segítesz is egy kicsit...

Amint meglátta a lány gömbölyded fenekét, és még meg is simogatta, rögtön érezte, hogy nem jött hiába. Aztán lelki szemei előtt megjelent Sári, a szomszéd özvegy kissé méretesebb és lágyabb tapintású alfele, és kissé elbizonytalanodott. Lehet, hogy jobban járna, ha őt fogadná föl ápolónak, és erre a lányra íratná a házát? De ez csak egy tétova, tovaröppenő gondolat volt, születése pillanatában életképtelen. A valódi kérdés az, hogy felbosszantsa-e a fiait azzal, hogy feleségül veszi Sárit, és ráíratja minden vagyonát - az ő örökségüket -, vagy elfogadja a polgármester által ajánlott szociális gondozót, aki naponta meglátogatja őt, mos, takarít rá, megrendeli az ebédjét a falusi vendéglőben. Ha Sárit választja, bizonyítania kell a férfiasságát is.

- Az a helyzet - magyarázta a lánynak -, hogy a feleségem halála óta nem voltam nővel. Annak pedig tíz éve.

- Szegény öregapám... - simogatta meg az arcát a lány. - Szívből sajnállak. Nagyon üres lehet az életed. És most történt valami?

- Még nem, de lehet. Lenne egy asszony, egy özvegy, aki, úgy látom, hajlana hozzám. Ha még képes vagyok... Érted?

- Hát hogyne, persze hogy értem. Rajtam ne múljon a boldogságod!

Másnap elővette a kamrából a kerékpárját és elindult az élelmiszerboltba vásárolni. Kocsival is mehetett volna, de a bicikliről úgy gondolta, könnyebben szemügyre veheti a Sári portáját. Ha kint találná a kertben, akár szóba is hozhatná neki a dolgot. Végére is gyerekkoruk óta ismerik egymást, nem kell ennek olyan nagy feneket keríteni. Szerencséje volt, az asszony éppen a kapuban állt, valami ismerőstől búcsúzkodott. Kerek arcú, mosolygós szemű, mondhatni teltkarcsú teremtés volt. Első látásra nem is gondolta volna róla az ember, hogy már a hatvanadik évét tapossa. És már öt éve özvegy.

- Szervusz, Sárrika! - köszönt oda neki Pataki. - Hazafelé jövet beugranék hozzád néhány percre, ha nem zavarlak.

- Jól van, Pista, gyere, szeretettel várlak. Amúgy is szólni akartam már, mert meglazult az ajtómon a kilincs.

Így volt ez már vagy két éve. Sárika portájáról hiányzott a férfikéz, amelyik rendbe rakja a ház körül elrongálódott dolgokat, Pistának meg jól jött a segítség a nagytakarításnál vagy a konyhában. Sárika isteni töltött káposztát tudott főzni.

- Az a helyzet, Sárika, hogy gondolkoztam a dolgon - kezdte a férfi, miután leült a tűzhely melletti fotelba. Ez volt az ő vendégszéke az asszonynál. - Mármint a mi dolgunkon. Te is egyedül vagy meg én is. Jó, kisegítjük egymást, amiben csak lehet, de mégiscsak más lenne egy fedél alatt.

- Ha jól értem, te most megkéred a kezemet? - mosolyodott el a nő, és közelebb lépett hozzá.

- Valahogy úgy - makogta a férfi. - Aztán te majd eldöntöd, hogyan legyen.

- Kissé váratlanul ért a dolog - igazította meg kacéran a frizuráját Sári -, bár éreztem, hogy készülz valamire. Én kislány korom óta kedveltelek téged, de miután elvetted a Piroskát... meg én is elég jól éltem a Jóskával, míg a rák el nem vitte szegényt. Szóval részemről... De mit szólnak majd hozzá a gyerekeink? A te fiaid meg a lányom...

- Nem kell elkapkodni a dolgot, Sárikám - állt föl a férfi. - Te is átgondolod, megbeszéled a lányoddal, meg én is alszom rá egyet. Aztán mondjuk két hét múlva leülünk, és megbeszéljük a következőket. Ha nemet mondasz, én akkor is épp úgy tisztelni foglak, mint eddig, és ezután is befoltozom a kutya rágta kerítésedet.

- Jól van, Pista, én is elkészítem a karácsonyi töltött káposztát, akár egy asztalnál esszük, akár külön.

- Ezzel kikísérte a kapuig.

Két hét múlva igent mondott az asszony, és megengedte, hogy a férfi egy cuppanós csókot nyomjon az ajkára. Aztán elkezdte sorolni a feltételeit.

- Rendben van, Pista, átköltözöm hozzád, ezt a házat meg kiadjuk albérletbe a húgom fiának. Rendes gyerek, nem fog átverni bennünket, sőt a kertben is segíteni fog a fák permetezésében, gyümölcszedésben, meg mindenben, ami kell, A felesége meg jön ablakot pucolni, mert tudod, hogy az én derekam se a régi. A Pirike képét leveszed a falról és a megmaradt ruháit is odaadjuk a Józsánénak. Tudod, az a szegény cigányasszony a falu végén. Nem tudom, szoktál-e horkolni?

- Nem hiszem, még soha nem ébredtem föl rá.

- No mindegy, majd kiderül. Én elég rosszul alszom, különösen az átvonuló frontok idején forgolódom sokat. Lehet, hogy külön ágyban kellene aludnunk.

- Ugyan, Sárika, majd megszokjuk egymást...

- Nem, Pista, ezt előre tisztázni kell!

- Jó, hát legyen, ahogy akarod.

- No, és még valamit! Nekem is van jogosítványom, ha együtt megyünk valahová, én vezetek.

Ezt kár volt mondania. Pataki keze megállt a levegőben két mozdulat között. A nyaka is megmerevedett, mintha karót nyelt volna. Ezek szerint a Sári is azt hiszi, hogy részegen karambolozott, hogy ő volt a hibás, miatta halt meg Piroška... És ki tudja, miket gondolhat még róla ez az asszony. Hát akkor vissza az egész! Akkor... Végül csak ennyit kérdezett:

- Félnél mellettem az anyósülésen?

- A fenét félnék - nevetett föl kacéran az asszony. - Azt akarom, hogy nyugodtam megihasd az ebéd utáni sörödet. Különben meg szeretek vezetni.

- Ja, hát így egészen más - nevette el magát a férfi is, és még aznap délután elkezdtek a hurcolkodást.

Két hét múlva mégis átágyazott Sári a megszokott, régi heverőjére, mert kiderült, hogy Pataki csak horkol egy kicsit, a takarót meg állandóan maga alá gyűri. A tévét is kivitték a nappaliba, mert Sárika a híradó után rögtön elszenderült rajta, a férfi meg olykor éjfélig is bámulta. Hogy mi a fenét nézett azon az ócska műsoron?...

Különben jól megvoltak együtt. Napközben elbogarászgattak a kertben, meg eljártak fürödni a harmadik faluban nemrég megnyílt melegvizű strandra. Meglátogatták a barátaikat, és azok is meglátogatták őket.

Aztán egyszer csak eszébe jutott a férfinak az az útszéli lány, aki összehozta őket. Az a kemény, gömbölyű fenekű szajha, az a Mónika vagy hogy hívták. Olykor még álmodott is róla. Hú, micsoda szép álmok voltak azok... Egyszer el is ment arra kocsival, ahol annak idején fölszedte az út mellől. Egy másik lány állt ott az árokparton a táskáját lóbálva. Ez közel se volt olyan csinos, mint az a másik. Rákérdezett, de ez még csak a nevét se hallotta Mónikának. Azt mondta, naponta cserélik a lányokat, nehogy feltűnjenek a zsaruknak.

Hazament, megvacsorázott, és leült a tévé elé. Valami muzulmánokról szóló riportfilmet adtak. Egy nagy szakállas férfi ment elől, utána meg tisztos távolból követték a feleségei. Voltak vagy hatan. - Hát ez az! - sóhajtott föl magában. - Elég lenne nekem kettő is. Az egyikkel napközben elbogarásznék a kertben, a másikkal meg eltölném az éjszakát.